

skal vente på den rigtige bolig, når man har et meget omfattende plejebestand som det, der jo var tilfældet her.

Jeg synes også, vi med andre tiltag har kunnet se, at en garanti har været en rigtig god løsning. Alkoholbehandlingsgarantien, stofmisbrugsbehandlingsgarantien, som jo gør, at man får et tilbud senest 14 dage efter, at man har tilkendegivet, at man ønsker at gå i behandling, synes jeg er vigtig for at gribe fat om de problemer, der gør sig gældende, og for at hjælpe personer i den udsatte situation.

Med hensyn til kommuner, der er pressede på pengepungen, må jeg understrege, at vi jo altså har lavet nøje økonomiske beregninger af, hvad det er, der er brug for af ekstra boliger på området.

Enhedslistens ordfører var inde på, om det her kunne betyde, at man ændrer på visitationskravene i kommunerne, om man strammer visitationskravene, og der må jeg sige, at det tror jeg ikke bliver tilfældet. For sagen er, at vi her taler om en gruppe af mennesker, som har et så omfangsrigt plejebestand, at der altså ikke er forskel på de økonomiske omkostninger forbundet med, om personen er det ene eller det andet sted, men at det, det handler om, jo er at finde den rigtige bolig til vedkommende.

I øvrigt er serviceniveauet i kommunerne jo kendt, det er offentligt tilgængeligt, og derfor er det jo også i sig selv vanskeligt for en kommune at ændre på reglerne, i hvert fald vil det give en lokal diskussion om serviceniveauet i kommunen. Men det her burde ikke være nogen som helst anledning til, at man går ind og kigger på visitationskravene.

Jeg tror, det er svar på mange af de bemærkninger, der har været, og som sagt glæder jeg mig over den positive opbakning, men vil også se frem til i udvalgsarbejdet at se nærmere på konkrete spørgsmål.

(Kort bemærkning).

**Charlotte Fischer (RV):**

Det er sådan set helt upolemisk for at følge op på hele spørgsmålet om kvaliteten og visitationen til ældreboliger, for man kan jo sige, at der faktisk i en række hørings svar bliver peget på samme bekymring. Man kan selvfølgelig godt vælge det ståsted at sige, at vi vælger at tro på, at der er penge nok, og at der nok ikke sker noget, men føler ministeren alligevel ikke trang til at følge op på en eller anden måde og følge om-

rådet for at se, hvad der egentlig sker på indholdssiden, når nu vi sætter det her i gang?

Kl. 17.15

Noget andet, jeg vil spørge om, egentlig af ren videbegærlighed, er angående de tilfælde, hvor ældre venter længere end 2 måneder på at få en plejebolig: Ved man noget om, i hvor høj grad det er selvvalgt, altså at de ældre vælger at stå på venteliste, fordi de ønsker en bestemt plejebolig et bestemt sted?

(Kort bemærkning).

**Socialministeren (Eva Kjer Hansen):**

Jeg skal bekræfte over for fru Charlotte Fischer, at jeg naturligvis vil følge området, og jeg tror i øvrigt også, vi ville opleve en voldsom lokal debat, hvis serviceniveauet på området blev ændret. Men som sagt er der ikke nogen grund til at gøre det, for hvis den ældre har et meget omfattende plejebestand og er i en situation, hvor en plejebolig ville være den rigtige løsning, vil der rent omkostningsmæssigt ikke være nogen forskel mellem at give plejen i en plejebolig eller i den bolig, den pågældende har for nærværende, fordi plejebestanden er så stort. Man kan jo se balancepunktet, altså hvornår det tipper, og derfor mener jeg ikke, der umiddelbart skulle være noget grundlag for, at kommunerne ændrer visitationen på området.

Med hensyn til de selvvalgte boliger er det jo sådan, at hvis man ønsker en bestemt bolig, er man ikke omfattet af 2-månedersgarantien, fordi det giver sig selv, at der kan gøre sig nogle forskellige problemstillinger gældende, hvis man ønsker en bestemt bolig, og hvis der så ikke er en ledig bolig det pågældende sted, må man acceptere en længere ventetid. Men antallet af ældre, der vælger et bestemt sted, er ikke stort og har derfor ikke haft den store indflydelse på den ventelisteundersøgelse, fru Charlotte Fischer spurgte til.

(Kort bemærkning).

**Charlotte Fischer (RV):**

Tak for det, og det er jo også noget, vi kan spørge mere til i udvalget.

Jeg kunne måske også snarere tænke mig at spørge til visitationsområdet i det hele taget. Når ministeren taler om det, lyder det, som om der er en smertetærskel, og at borgerne vil skride til aktion, hvis man overskrider den, men ved vi i virkeligheden særlig meget om, hvilken visitationspraksis der er i kommunerne, og hvor store forskelle der er? Der er måske i forvejen